

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 21 stycznia 2016 roku w sprawie ze skargi P. J. na wpis referendarza sądowego z dnia 16 grudnia 2015 roku w sprawie Nr Dz Kw 47771/15 z wniosku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I oddział w Ł. z udziałem P. J. i wpis hipotek przymusowych, Sąd Rejonowy dla Łodzi – Śródmieścia w Łodzi utrzymał w mocy zaskarżony wpis.

Apelację od powyższego postanowienia wniósł P. J., zaskarżając go w całości. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie prawa procesowego w postaci art. 233 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego, polegającej na przyjęciu, iż jako skarżący nie wykazał, że tytuł wykonawczy, na podstawie którego wpisano przedmiotową hipotekę przymusową nie istnieje, pomimo tego, że przedstawił w tym zakresie odpowiednią dokumentację, wskazującą, iż tytuł wykonawczy stanowiący podstawę wpisu hipoteki przymusowej pozostaje wadliwy z uwagi na okoliczności szczegółowo wskazane w uzasadnieniu niniejszej apelacji, które implikują jego faktyczne nieistnienie. Tym samym wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez uchylenie zaskarżonego wpisu hipoteki przymusowej w całości.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

apelacja nie jest zasadna.

Wbrew wywodom skarżącego, Sąd Rejonowy wyjaśnił w sprawie wszystkie okoliczności mające znaczenie dla jej rozstrzygnięcia i dokonał wszechstronnego rozważenia zgromadzonego materiału dowodowego w zgodzie z dyrektywami zawartymi w art. 233 § 1 k.p.c.. Ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego są więc prawidłowe, co pozwala Sądowi Okręgowemu na przyjęcie ich za własne.

Zarzut dotyczący naruszenia art. 233 §1 k.p.c. nie był zasadny. Uchybienia w powyższym zakresie apelujący upatrywał w błędnym przyjęciu przez Sąd I instancji, iż skarżący nie wykazał, że tytuł wykonawczy, na podstawie którego wpisano przedmiotową hipotekę przymusową nie istnieje, pomimo, iż w ocenie apelującego przedstawił on w tym zakresie stosowną dokumentacją, w szczególności postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z dnia 14 grudnia 2015 roku, z którego wynika, iż jest on wadliwy, a tym samym ustanowienie hipoteki przymusowej na należącej do niego nieruchomości jest całkowicie bezzasadne.

Z powyższym stanowiskiem nie można się zgodzić. Przede wszystkim wskazać należy, że prawidłowe postawienie zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wymaga wskazania przez skarżącego konkretnych zasad (logicznego rozumowania, doświadczenia życiowego, całokształtu zebranego materiału dowodowego, przeprowadzenia określonych dowodów niezgodnie z zasadami procedury cywilnej, na przykład niezgodnie z zasadą bezpośredniości) lub przepisów, które sąd naruszył przy ocenie określonych dowodów (por. np. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 grudnia 2005 r., III CK 314/05, lex nr 172176, z dnia 13 października 2004 r., III CK 245/04, lex nr 174185). Takie zaś zarzuty w sprawie niniejszej nie zostały postawione. Apelujący nie wskazał jakie zasady zostały przez Sąd naruszone przy ocenie dowodów zebranych w sprawie a zatem nie wykazał, iż doszło do przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów w zakresie któregoś z powyżej wymienionych kryteriów. Analiza pisemnego uzasadnienia zaskarżonego postanowienia wskazuje, że Sąd pierwszej instancji w sposób jasny i precyzyjny przedstawił podstawy swojego rozstrzygnięcia, a w szczególności z jakich powodów uznał, że apelujący nie udowodnił swojego twierdzenia o braku podstaw do dokonania wpisu.

Zważyć również należy, że Sąd drugiej instancji, stosownie do treści art. 626⁸ § 2 k.p.c., rozstrzyga jedynie, czy wpis dokonany przez sąd rejonowy pozostaje w zgodzie

z prawem w świetle: treści wniosku, treści i formy dokumentów stanowiących podstawę wpisu oraz treści księgi wieczystej.

W rozpoznawanej sprawie zarówno treść, jak i forma tytułów wykonawczych jako dokumentów stanowiących podstawę wpisu nie nasuwały żadnych wątpliwości, a wniosek nie zawierał braków formalnych, a to oznaczało, że Sąd I instancji był obowiązany dokonać wpisu zgodnie z wnioskiem. Obowiązku tego nie uchylają podnoszone przez apelującego zarzuty co do ważności tytułu wykonawczego. Sąd słusznie zważył powołując przy tym orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 17 września 2009 roku IV CSK 180/09, które podziela również Sąd w składzie rozpoznającym niniejszą apelację, że w postępowaniu wieczystoksięgowym nie bada się istnienia, ani zasadności obowiązku, który potwierdzono

w dokumencie stanowiącym podstawę wpisu hipoteki przymusowej. Dłużnik kwestionujący uprawnienia wierzyciela może jedynie w przewidzianym postępowaniu, innym niż wieczystoksięgowe zwalczać w stosowny sposób tytuł wykonawczy. Dopóki jednak tytuł wykonawczy taki istnieje, dopóty wierzyciel jest uprawniony do żądania wpisu hipoteki przymusowej. Sąd Okręgowy zgadza się ze stanowiskiem Sądu I instancji, iż złożenie przez skarżącego postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego nie ma wpływu na rozstrzygnięcie sprawy. Skarżący nie wykazał bowiem, że tytuł wykonawczy, na podstawie którego wpisano hipotekę przymusową nie istnieje.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. oddalił apelację.